

Ana Aslan

Theodora Bărbulescu-Poli

Cel din urmă născut al lui Mărgărit și al Sofiei Aslan, o fetiță pe nume Ana, a văzut lumina zilei la 1 ianuarie 1897, la Brăila, port la Dunăre, așezare cosmopolită ce purta pecetea prosperității locuitorilor săi alături de cea a farmecului exotic oriental.

Tatăl, Mărgărit Aslan, un bărbat blând, cultivat, cu o ironie fină, aparținea unei familii cu valențe intelectuale, dintre ai cărei membri îi amintim pe Garabet Aslan, autorul unei remarcabile opere filosofice (*Le jugement chez Aristote* — 1908, *Morala greacă* — 1910, *Pedagogia* — 1921) și pe scriitorul și dramaturgul I.C. Aslan, autor al unor piese de succes (*Cum ajunge cineva om*, *Der Schicksalbrautigam*, *Glumele destinului*), care ulterior se va căsători cu Angela, sora Anei Aslan.

Lipsa de inspirație în plasamentele financiare, dublată de pasiunea pentru jocul de cărți a lui Mărgărit Aslan, i-au risipit acestuia averea. La maturitate, Ana Aslan mărturisea: „Pe mine mă iubea enorm pentru că eram o dovadă a tinereții lui târzii. La nașterea mea el împlinea 59 de ani, eu fiind mezina familiei.“

Mama, Sofia, născută Popovici într-o veche familie bucovineană, mai tânără cu 20 de ani decât soțul ei, era o femeie frumoasă care impresiona prin distincția trăsăturilor și eleganța ținutei. Bună vorbitoare de germană, franceză, rusă și poloneză era iubitoare de muzică clasică. Energică, pentru Sofia Aslan nimic nu era imposibil. De la ea, micuța Ana a moștenit spiritul de luptătoare și refuzul de a accepta eșecul.

Părinții, oameni cultivați, trăind în buna tradiție a micii boierimi din care Sofia Aslan provenea, au acordat toată atenția educației celor patru copii: Bombonel, Sergiu, Angela și Ana. Amândoi frații, ingineri chimiști, sunt licențiați ai Școlii Politehnice din Dresda. Fratele cel mare moare la vârsta de 25 de

ani, nu fără a lăsa în urmă o serie de metode de concepție originală aplicabile în industria zahărului, amidonului și a glucozei. Cel de-al doilea frate, Sergiu, a reprezentat și el un nume de referință în acest domeniu. Angela, mai mare cu 4 ani decât Ana, este dotată cu temperament artistic și talent pentru pictură.

Din nefericire, tatăl, Mărgărit Aslan, moare când Ana avea numai 13 ani. Revolta fetei de atunci în fața nepuinței de a-l ajuta în vreun fel este germele obstinației cu care, mai târziu și-a urmat vocația de medic și gerontolog.

La moartea soțului ei, Sofia Aslan avea 40 de ani. Fără a dramatiza, ea își asumă sarcina de cap de familie.

Ana urmează cursurile colegiului Romașcanu din orașul natal. După moartea tatălui, spațioasa casă patriarhală din Brăila este vândută și familia se mută la București. Ultimii 3 ani de liceu îi absolvă în 1915 la renumita Școală Centrală din capitală.

Gustul său pentru cucerirea a ceea ce părea inexpugnabil se vedește de timpuriu. Era vremea când încercările lui Aurel Vlaicu polarizau atenția opiniei publice. La 16 ani, Ana voia să devină pilot. În pofida protestelor mamei sale ea face gestul temerar de a zbura pe un aparat de zbor mic, tip Bristol-Coandă alături de Andrei Popovici, cunoscut aviator, cel care în 1913, în războiul româno-bulgar, comandase prima acțiune militară din istoria aviației.

La absolvirea liceului, Ana ia decizia de a deveni medic. Nimeni și nimic n-au putut-o abate de la această hotărâre. În fața refuzului mamei, ea face greva foamei și, în final, cum s-a întâmplat aproape întotdeauna în ciocnirea cu obstacolele din viață ce păreau insurmontabile, tânăra de 18 ani se înscrie la Facultatea de Medicină din București, la 13 octombrie 1915. Mai târziu, afirmă că 13 este cifra care întotdeauna i-a adus noroc. Fermecător amestec de inteligență, luciditate, fantezie și superstiție.

Odată cu izbucnirea Primului Război Mondial, între anii 1916 și 1919, mobilizată ca studentă, lucrează în spitalele militare din spatele frontului de la Iași, în secțiile de boli contagioase și, mai apoi, la chirurgie. Ana Aslan păstra o amintire luminoasă acestei perioade, cu toate privațiunile la care a fost supusă și luând contact cu ororile războiului în înfățișarea lor cea mai crudă. A lucrat cu prof. Toma Ionescu, un titan al chirurgiei, care a rămas un model pentru cea care făcea primii pași în medicină. O fotografie din acea perioadă, publicată în *Enciclopedia României* editată în 1940, o arată pe tânăra studentă alături de cei care se devotasera alinării suferințelor ostașilor români: medici români și francezi alături de Principesele Casei Regale Române, Elisabeta, Marioara și Ileana.

Întoarsă la București în 1919, în anul III de medicină, se prezintă la concursul de externat și lucrează ca externă alături de marele neurolog și antemer-gător al gerontologiei românești, prof. Gheorghe Marinescu.

În 1921, Ana Aslan susține concursul de medic intern și, dintre cei 32 de concurenți prezentați, ocupă primul loc. În anul 1922, absolvă Facultatea de Me-dicină și este numită preparator la Clinica II din București condusă de prof. Daniel Danielopolou. Timp de 2 ani, sub conducerea acestuia, lucrează la alcătuirea tezei de doctorat intitulată „Cercetări privind inervația vazomotoare la om“. Obține titlul de „Doctor în Medicină“ în anul 1924.

FACULTATEA DE MEDICINĂ DIN BUCUREȘTI

No. 2055

CERCETĂRI

ASUPRA

INERVAȚIEI VAZOMOTOARE,
LA OM

— — — — —
TEZĂ

PENTRU

DOCTORAT ÎN MEDICINĂ ȘI CHIRURGIE

Prezentată și susținută la Iunie 1924

DE

ANNA V. M. ASLAN

INTERN AL SPITALELOR EFORIEI. — PREPARATOR AL CLINICEI II-**a** MEDICALĂ

BUCUREȘTI

—
TIPOGRAFIA „CULTURA“, STR. CÂMPINEANU, 15

1924

Teza susținută pentru obținerea titlului de doctor în medicină și chirurgie

De la această dată până în anul 1947, Ana Aslan își desfășoară activitatea didactică și cea spitalicească la spitalul Filantropia, urcând toate treptele ierarhice ale carierei didactice: preparator, șef de lucrări la Institutul Clinico-Medical al Facultății de Medicină din București (1943-1947) și profesor la Clinica Medicală din Timișoara (1945-1949). În același timp, desfășoară o intensă activitate spitalicească: cardiolog-șef la spitalul Căilor Ferate Române (1931-1935), medic-șef al secției clinice universitare a spitalului Filantropia din București (1943-1947). Începând din anul 1949, Ana Aslan este șeful secției de fiziologie de la Institutul de Endocrinologie din București, funcție pe care o deține până în anul 1958.

Odată cu înființarea Institutului de Geriatrie din București în 1952, este numită director al acestei instituții de cercetare și asistență medicală. În 1974, Institutul de Geriatrie din București devine Institutul Național de Gerontologie și Geriatrie, denumire ce oglindea mult mai bine notorietatea mondială la care această instituție ajunsese, iar prof. Ana Aslan devine directorul său general, funcție pe care a deținut-o până la 19 mai 1988, dată la care s-a stins din viață, la vârsta de aproape 92 de ani. Dintre măștrii care i-au modelat personalitatea de medic și om de știință, îi regăsim pe chirurgul Toma Ionescu și pe marele neurolog Gheorghe Marinescu pe care i-am menționat, iar doi au fost cei a căror înrâurire a fost crucială pentru medicul și cercetătorul în devenire, persoane cărora Ana Aslan le-a purtat o nestinsă recunoștință: marele fiziolog Daniel Danielopolou și părintele endocrinologiei românești — în același timp unul dintre fondatorii acestei științe pe plan internațional — enciclopedistul C.I. Parhon.

Ea mărturisea: „Cel care m-a format din punct de vedere științific și alături de care am sesizat secretele clinicianului în mulții ani cât am lucrat cu el, este prof. Danielopolou.

A fost adevăratul meu maestru. Spirit de o rară inteligență, cu o logică și o dialectică imbatabilă, era redutabil în teoriile sale. Aș spune că avea o inteligență cibernetică. Îi plăcea să jongleze cu scheme și idei. Avea mult gust. Îi plăceau mobilele frumoase, hainele elegante, era pasionat de istorie, vorbea o franceză fără cusur, deși nu studiasse în Franța. Era fermecător și dificil în același timp. Danielopolou avea tot ceea ce profesiunea noastră cere: inteligență, forță de muncă, intuiție. Ținea mult la mine și într-o zi, fără a dori să mă flateze, mi-a spus că, în fond, eu eram singura sa adevărată elevă.

Mai târziu, am lucrat alături de Constantin I. Parhon la Institutul de Endocrinologie, în problema maladiilor cardiovasculare și mai ales în cea a maladiilor Basedow.“

Târziu, în ultimii ani de viață, Ana Aslan, ajunsă celebră, spunea: „Prof. Danielopolou și prof. Parhon au fost vârful științei medicale. Eu nu i-am egalat și nici nu voi reuși s-o fac. M-au format și m-au ajutat mult. Fără ei, n-aș fi ceea ce sunt. Succesul celor mai tineri nu le trezea gelozia. Erau atât de mari încât în jurul lor era loc pentru toți.“

Recunoștință, venerație față de dascăli, iată o trăsătură definitivă a caracterului de luptător al acestei mari doamne a medicinei românești și mondiale.

Anul 1949 marchează începutul spinoasei și strălucitoarei cariere de gerontolog a Anei Aslan. Era profesor de clinică medicală la Facultatea de Medicină din Timișoara când unul dintre studenți este ținut la pat vreme de mai multe săptămâni de o criză acută de artroză, o mono-artroză de natură gonococică. Iată cum relatează împrejurările: „Foloseam deja procaina, a cărei acțiune vasodilatatoare și de reglare a sistemului nervos vegetativ fusese descrisă de Claude Leriche, în afecțiunile circulației periferice și în arterite. Posibilitatea de a o utiliza în afecțiunile reumatice mă obseda de multă vreme. I-am cerut permisiunea tânărului de a-i administra 10 cc soluție procaină 1% în artera femurală. După câteva minute, bolnavul a putut îndoi piciorul. Am continuat să-i administrez procaină; după câteva zile a putut părăsi spitalul.“

Totul a plecat de aici. Prof. Aslan își continuă cercetările într-un azil de bătrâni aparținând Ministerului Muncii și Prevederilor Sociale. Cercetările comparative clinico-terapeutice efectuate pe loturi de pacienți tratați cu vitamina E, extract de tiroidă, de splină, de placentă, drojdi și cu procaină 2% demonstrează virtuțile acesteia din urmă. Rezultatele obținute sunt comunicate în anul 1950 la Academia Română de către prof. Ana Aslan, autoarea metodei de tratament, și de acad. C.I. Parhon.

În ianuarie 1952 ia ființă Institutul de Geriatrie, primul institut de profil din lume, al cărui director este numită Ana Aslan. Localul atribuit este cel al azilului de bătrâni construit la sfârșitul secolului, trecut sub Înaltul Patronaj al Reginei Elisabeta a României, botezat mai apoi cu numele fantomaticului erou al clasei muncitoare I.C. Frimu. Clădirea ce a beneficiat de geniul arhitectural al lui I.D. Berindey, cu decorațiuni de ceramică în stil românesc, umbrită de castanii centenari din curtea largă, etalează astăzi mai mult ca oricând farmecul care îți amintește cu nostalgie de un oraș care nu mai există. Sigur că influența politică pe care prof. Parhon o avea la acea dată, în calitate de

președinte al Marii Adunări Naționale, a fost salutară în decizia de înființare a institutului. La început, acesta avea două secții clinice și laboratoare pentru teste funcționale de biochimie, hematologie și investigații radiologice. Acestora li se adaugă o secție de cercetare experimentală. Un redevabil consiliu științific, format din cele mai reprezentative nume ale medicinei românești — prof. C.I. Parhon, prof. Ana Aslan, prof. Șt. Nicolau, prof. N. Hortolomei, prof. N.G. Lupu, prof. Șt. Milcu, prof. E. Crăciun, prof. Marcela Pitiș, dr. C. David, și dr. P. Lalu — imprimă o înaltă ținută științifică programelor și muncii de cercetare.

În 1958, prof. Aslan pune bazele unei noi secții de cercetare, „gerontologia socială”, care vine în întâmpinarea problemelor tot mai acute ridicate de fundamentarea politicii sociale în favoarea vârstnicilor. În 1964, organizarea Institutului de Geriatrie din București este recomandată de Organizația Mondială a Sănătății ca model pentru institutele de profil din alte țări.

În mai 1951, prof. Aslan începe un experiment de lungă durată pe un grup de 25 de pacienți, cărora le administrează un tratament injectabil cu procaină 2% cu un pH cuprins între 3 și 4. Constată îmbunătățirea semnificativă a stării generale: efecte antidepresive, îmbunătățirea memoriei, atenției, a percepției vizuale, auditive și olfactive, îmbunătățirea echilibrului psihic și neurovegetativ, diminuarea rigidității extrapiramidale și ameliorarea echilibrului la bolnavii suferind de maladia Parkinson, îmbunătățirea troficității pielii și a unghiilor, creșterea și repigmentarea părului, diminuarea până la dispariție a petelor senile și keratosis, creșterea tonusului muscular și a mobilității articulare, normalizarea tensiunii arteriale.

Rezultatele obținute în cei trei ani de studiu longitudinal sunt expuse de prof. Ana Aslan împreună cu prof. C.I. Parhon într-un studiu monografic intitulat *Novocaina — factor eutrofic și întineritor*, publicat în 1955 de Editura Academiei RPR. Descoperirea prof. Aslan s-a lovit de scepticismul confracților, fapt care nu a dezarmat-o. O muncă asiduă, alături de farmacistă Elena Polovrăgeanu, este încununată de elaborarea Gerovitalului H3, cu următoarea compoziție: procaină 2%, acid benzoic 0,12%, metabisulfid de potasiu 0,10%, fosfat disodic 0,01%, pH-ul amestecului situându-se între valorile 3 și 4. Indicativul H3 subliniază acțiunea de tip vitaminic a produsului. În opinia autoarei, Gerovitalul H3 este un medicament gerontologic datorită intervenției sale în mecanismele de îmbătrânire la nivel molecular și un medicament geriatric datorită acțiunii asupra unor mecanisme comune bolilor cronice degenerative specifice vârstei a treia.

La Congresul Therapiewoche de la Karlsruhe din 1956, prof. Aslan prezintă metoda sa originală de tratament. Este prima ieșire la rampă a Gerovitalului H3, urmată în același an de cea de la Congresul European de Gerontologie de la Basel. Raportul este publicat în *Therapiewoche* și în *Therapiewoche Umschau*.

Rezultatele comunicate de prof. Aslan în străinătate sunt primite nu numai cu interes, ci chiar cu entuziasm, în ciuda câtorva articole apărute în *British Medical Journal*, al căror conținut era de natură a da naștere unor suspiciuni.

În țară, evaluarea clinică a Gerovitalului H3 pe un număr de 7 600 de pacienți a avut drept urmare omologarea sa de către Ministerul Sănătății în anul 1957 și trecerea la producerea în masă de către industria farmaceutică a Gerovitalului H3 fiole, pentru ca în anul 1962 să intre în fabricație Gerovitalul H3 drajeuri, crema terapeutică și loțiunea capilară cu Gerovital H3.

În anul 1960, prof. Aslan începe experimentarea unui nou produs eutrofic care, pe lângă procaină conține un factor activator și antiaterogen, ceea ce îi conferă eficacitate în terapia adresată sistemului nervos și aparatului cardiovascular. În 1970, prof. Aslan primește cel de-al cincilea brevet de inventator pentru produsul eutrofizant Aslavital.

În 1978, a fost elaborat Aslavitalul de uz infantil, folosit cu succes în tratamentul copiilor cu deficiențe mentale.

Membră a Academiei de Medicină încă din 1944 și secretar al acesteia între anii 1945 și 1948, în 1974 Ana Aslan este aleasă membru al Academiei Române.

Rezultatele obținute de medici și cercetători din străinătate în cercetări privind eficacitatea „metodei de tratament dr. Aslan“ confirmă superioritatea produsului Gerovital H3 față de procaină. Printre autorii acestor lucrări se numără Greppi și Scardigli (1961) în Italia, Abrams și Gordon, Friedman și Fudema (1963), Hracovec și Yau (1974), Macfarlane (1974) în SUA, care descriu eficacitatea, mecanismele de acțiune și proprietățile farmacologice ale Gerovitalului H3 și Aslavitalului, corelate cu elementele specifice ale bolilor cronice la vârsta a treia. Cercetarea experimentală abordează teme ce privesc rolul radicalilor liberi în procesul de îmbătrânire, acumularea lipofuscinei în celula nervoasă, imunitatea celulară mediată, producerea de autoanticorpi și complexe imune circulante, studiarea prin metode de biochimie și cu radioizotopi a acizilor nucleici și a sintezei proteice, schimbările morfologice legate de vârstă și bolile cronice degenerative; modele animale și vegetale de longevitate celulară, modele vizând boli cronice degenerative și îmbătrânirea precoce.

Studiul procesului de îmbătrânire sub aspect medico-social, economic, demografic, psihologic, ecologic și cultural conturează domeniul de activitate

al secției de Gerontologie socială. Tematica abordează probleme de mare acuitate pentru populația vârstnică: îmbătrânirea demografică și consecințele medico-sociale ale acestui fenomen, impactul unor factori de risc în îmbătrânirea prematură și în cea patologică, adaptarea organismului vârstnic la schimbările majore ale mediului, longevitatea și factorii de mediu.

Această tematică generoasă a permis fundamentarea unui punct de vedere inedit în abordarea problemelor medico-sociale ale vârstei a treia. Prof. Aslan este cea care creează și pune în aplicare la scară națională conceptul de „profilaxie a îmbătrânirii“. Iau ființă 144 de centre de gerontoprofilaxie în zonele industriale și agricole alături de 76 de centre de asistență geriatrică. Institutul este cel care, prin organizarea de cursuri postuniversitare, pregătește cadrele de specialiști necesare acestei acțiuni.

Un studiu longitudinal privind efectele medicației eutrofice, unic prin întinderea lui în timp (30 de ani), este organizat în *Staționarul de lungă durată*, căminul de bătrâni de la Institutul de Geriatrie. Pe lângă asistență medicală, acest cămin oferea — spre deosebire de marea majoritate a așezămintelor de acest fel — condiții de viață decente care să nu rănească demnitatea celor ajunși în zona crepusculară a vieții. Bătrâni singuri, părăsiți de familie, bătrâni aruncați în stradă în numele „luptei de clasă“ au găsit la Institutul de Geriatrie un adăpost și o familie; nu știu în câte așezăminte spitalicești din România acelor zile, în ajunul marilor sărbători creștine, pensionarii puteau fi vizitați de preot pentru a primi sprijinul duhovnicesc de care aveau atâta nevoie.

Și pentru că Ana Aslan a refuzat cu obstinție perceperea de taxe de cămin de la acești oropsiți, „copiii ei de suflet“, Colegiul de Partid, autoritatea morală supremă în România socialistă, a găsit cu cale să-i impute 1 500 000 lei — vorbim de anul 1978 —, reprezentând contravaloarea șederii bătrânilor internați în căminul de la Geriatrie de la înființarea sa în anul 1952. Purtată timp de 7 ani prin sălile tribunalului Curții Superioare de Conturi, Ana Aslan este achitată de-abia în decembrie 1987, cu 5 luni înainte de a muri, după îndelungi eforturi depuse pentru a demonstra marele aport științific și economic pe care datele clinice obținute în urma supravegherii medicale a acestor bătrâni tratați timp de 30 de ani după metoda sa originală l-au adus țării. La acea dată, medicamentele și metoda de tratament Aslan aduceau statului român 17 000 000 de dolari anual.

Ana Aslan este una dintre primele personalități științifice care sesizează profilarea „erei vârstei a treia“. Membru în Biroul Executiv al Asociației Internaționale de Gerontologie, ea înființează în anul 1959 Societatea Română de

Gerontologie și Geriatrie al cărei președinte a fost până la moartea sa. În 1974 începe demersurile pe lângă Organizația Națiunilor Unite, în vederea organizării unei sesiuni extraordinare dedicate vârstei a treia. În anul 1982, sub deviza „să dăm viață anilor“, are loc la Viena „Adunarea Mondială pentru vârsta a treia“, organizată sub auspiciile Națiunilor Unite.

Impactul operei Anei Aslan la nivel mondial este de netăgăduit. Rezultatele obținute în profilaxia și terapia bătrâneții, alături de problemele pe care această perioadă a vieții le ridică, sunt aduse în atenția lumii medicale și a opiniei publice internaționale.

Școlii românești de gerontologie, al cărei fondator și conducător a fost prof. Ana Aslan, îi revin o serie de merite pe plan mondial:

- Înființarea la 22 ianuarie 1952, la București, a primului Institut de Geriatrie din lume, a cărui organizare răspunde atât necesităților de asistență medicală pentru vârsta a treia, cât și priorităților de cercetare din gerontologia clinică, experimentală și socială.
- Elaborarea medicației eutrofice pe bază de procaină, care și-a dovedit eficiența atât în profilaxia îmbătrânirii, cât și în terapia stărilor patologice ale vârstei a treia. Gerovitalul H3 este cel mai longeviv medicament geriatric, ale cărui virtuți terapeutice sunt confirmate de trecerea timpului.
- Tratatamentul cronic și discontinuu aplicat atât în profilaxia, cât și în terapia bătrâneții. Această strategie terapeutică se bazează pe conceptul conform căruia îmbătrânirea reprezintă un proces distrofic ce se desfășoară pe o lungă perioadă a vieții.
- Organizarea la nivel național a unei rețele sanitare de profilaxie a îmbătrânirii, acțiune ce vizează populația cu vârste peste 40-45 de ani.

Dimensiunea socială a operei științifice a Anei Aslan îi aduce acesteia Premiul „Leon Bernard“ pentru medicină socială, conferit de Organizația Mondială a Sănătății în anul 1982. În alocuțiunea rostită cu această ocazie, dr. M. Diop, președintele celei de a 35-a sesiuni a Organizației Mondiale a Sănătății spunea: „Ca și Leon Bernard, unul dintre fondatorii Organizației Mondiale a Sănătății, prof. Ana Aslan a fost un pionier în domeniul medicinei sociale. Conferindu-i premiul și medalia închinată memoriei lui Leon Bernard, aducem un omagiu activității prof. Aslan, dedicate populației vârstnice din România și impactului pe care munca sa l-a avut la nivelul întregii lumi.“

Metoda de tratament a prof. Ana Aslan, cu rezultate ce nu s-au lăsat mult așteptate, alături de optimismul ei robust, bazat pe convingerea că bătrânețea ca etapă cronologică a vieții poate fi amânată în timp și că, atunci când se

etat
 er ana aslan director
 national institute of gerontology
 and geriatrics casuta postala 1004
 bucharestB

Felicitare

620

2/ ref 2 ref 169 washington dc uar 357 39/37 29 14 31
 deviată de oficiul bucurești 1

congratulations on receiving leon bernard award we are delighted and
 wish you best
 robert n butler m. d. director national institute on aging

cel etat 1004 22 37 0809
 correct robert n butler m . d +
 10609ra b2 r
 10011tb b1 r

Telegrama de felicitare primită de Ana Aslan din partea dr. Robert Butler, director al National Institute on Aging din SUA, cu ocazia conferirii Premiului „Leon Bernard“

instalează, reprezintă o etapă care nu este în mod obligatoriu inferioară calitativ etapelor anterioare, au reînviat frumusețea mitului faustian. Senectutea poate și trebuie să se aproprie de idealul etic și moral: înțelepciune, serenitate, înțelegere a vieții și a semenilor. Citându-l pe eseistul Vasile Băncilă: „Dragostea transfigurează tinerețea, iar bunătatea este cea care transfigurează bătrânețea.“ În istoria medicinei poate că niciun medic nu a fost atât de solicitat de miile de pacienți și interlocutori: capete încoronate, șefi de stat, vârfuri ale politicii mondiale, scriitori celebri, vedete ale scenei și ecranului, ziariști, confrăți și, nu în ultimul rând, pacientul obișnuit, căci ceea ce impresiona la această mare doamnă în halat alb era respectul medicului în fața bolnavului. Era modul cel mai pertinent în care Ana Aslan demonstra dragostea și reverența pentru profesia pe care o îmbrățișa cu atâta dăruire. În fața bolnavului, Ana Aslan nu mai era celebritatea mondială, presată de nenumărate îndatoriri, solicitări, proiecte. Timpul se oprea în loc în încercarea de a aduce ușurare celui aflat în suferință.

Numărul mare de solicitanți din afara țării găsește institutul nepregătit în a oferi găzduire atâtor pacienți. În lipsa spațiilor de cazare, celebra cântăreață peruană Ymma Sumak este găzduită în biroul Anei Aslan. Fiecare colțisor al bătrânei clădiri din str. Mănăstirea Căldărușani este valorificat pentru a putea

găzdui avalanșa celor veniți în România pentru a fi tratați în clinica prof. Aslan. Sub impulsul solicitărilor, la etajul II al bătrânei clădiri a institutului se amenajează un ansamblu cochet de rezerve. În anul 1972, solicitările tot mai numeroase și mai ales veniturile bănești în valută convertibilă în care acestea se materializau au făcut ca fostul sanatoriu de la Otopeni al Comitetului Central al Partidului Comunist Român să fie trecut în dotarea institutului. Sanatoriul, construit în 1952 în spiritul arhitecturii triumfaliste ce caracteriza perioada stalinistă, este remarcabil prin confortul interior: spații largi, lumină, marmură și lemn, mobilier și obiecte de artă de valoare. Covoarele și obiectele de artă confiscate de la clasa reprimată de puterea comunistă reprezentau și un spațiu didactic pentru oligarhia de partid, care încerca penibil și inutil să imite rafinamentul celor spoliați și detestați. Mirajul hulitului dolar a învins. Sanatoriul Otopeni devine Secția clinică Otopeni a institutului, urmând să adăpostească pacienți din toate colțurile lumii: W. Somerset Maugham, Pablo Neruda, Salvador Dalí, Miguel Asturias, Charlie Chaplin, alături de mulți alții. Solicitată de mareșalul de Gaulle, Indira Gandhi, regele Arabiei Saudite, generalul Franco, mareșalul Tito, Marlene Dietrich, Lillian Gish, Aristotel Onasis, Jaqueline Kenedy, pentru a cita numai o parte dintre cele mai cunoscute personalități ale secolului, Ana Aslan se împarte între celebritate și munca de cercetător, medic, militant social și director de institut.

Autoritatea sa mereu crescândă în domeniul gerontologiei și geriatriei, dăruirea cu care participă la structurarea politicii sociale în favoarea vârstnicilor și nu numai, fac ca Ana Aslan, medicul ce vine dintr-o țară comunistă, să fie specialistul umanist fără apartenență politică. Ana Aslan vine, practic, din universul elitei umane. Ea este cetățean al lumii, consultată în reuniunile de specialitate de la Casa Albă, decorată cu Crucea Cavalerilor de Malta la Biserica Madeleine din Paris, Comandor al Legiunii de Onoare Italiene, deținătoare a Ordinului Palmelor Academice franceze, premiată de Organizația Mondială a Sănătății și Erou al Muncii Socialiste.

Cea mai onorantă mărturie a dimensiunii universale și a dăinuirii memoriei Anei Aslan este înscrierea numelui său pe mausoleul părintelui medicinei, Hippocrate, din Larissa, Thessalia. Iat-o amintindu-și: „Fericirea este o stare a sufletului care nu durează; există numai momente de fericire. Când am vizitat mausoleul lui Hippocrate pe care grecii au înscris numele meu, eram foarte emoționată și am scris în Cartea de Aur: «Orice medic care intră aici ar trebui să se simtă mic.» Mă simțeam cât o furnică. Da, acesta a fost un moment de fericire.“